

STICHTING VREDE VOOR PALESTINA

NIEUWSBRIEF

Mei 2008

nr. 1

De Stichting Vrede voor Palestina geeft financiële en morele steun aan de Hope Flowers School in Al Khader op de bezette Westelijke Jordaanoever.

Deze school, opgericht door en onder leiding van de familie Issa, zet zich sinds 1984 in voor vredesonderwijs en democratie, in samenwerking met andere scholen, waaronder Israëliische.

Naast de steun aan deze vredesinitiatieven werkt de Stichting aan bewustwording onder de Nederlandse bevolking van het Palestijns-Israëliisch conflict door het geven van informatie(avonden).

VAN HET BESTUUR

Beste mensen,

In de media lezen en zien we regelmatig berichten over Gaza.

Over de situatie in de Bezette Gebieden op de Westoever wordt veel minder bericht. Een langdurende bezetting is kennelijk niet interessant voor de media wanneer er geen grote aantallen doden en gewonden te betreuren zijn. Israëliische doden worden altijd vermeld, Palestijnse doden niet. In de mails van Ibrahim Issa kunt u lezen dat de levensomstandigheden in het Palestijnse gebied rond Bethlehem steeds moeilijker worden. Dat het leven dan toch 'gewoon' doorgaat is haast onbegrijpelijk.

Als u wat meer wilt lezen over het leven van Joodse Israëliërs en Palestijnen op de Westoever dan kan ik aanbevelen het kortgeleden verschenen boek van NELL WESTERLAKEN: HET PAVILJOEN VAN MENEER MOFED, reportages uit de Palestijnse gebieden.

Interviews met allerlei mensen: joden, moslims en christenen waarbij ook het ontstaan van de staat Israël en de bezetting aan de orde komt.

Half april is Femke Noordink naar de Hope Flowers School verhuisd. Zij gaat als betaalde kracht op de school werken. Wij zijn heel blij dat zij voor een plaatselijk salaris de school gaat vertegenwoordigen bij relevante organisaties, vredesbewegingen, scholen enz. Ook in Israël. Natuurlijk zou het mooi zijn als een Palestijn deze functie zou vervullen. Maar Palestijnen mogen (meestal) niet reizen en daardoor komen allerlei projecten en contacten moeizaam van de grond.

Vandaar dat het schoolbestuur heeft moeten kiezen voor een buitenlander. Wij hebben in overleg met Ibrahim een advertentie geplaatst op de Website van Een Ander Joods Geluid en daar heeft Femke op gereageerd.

Elders in deze nieuwsbrief kunt u lezen over haar eerste indrukken en haar achtergrond

In vorige nieuwsbrieven hebben we geschreven over het reorganiseren van ons bestuur.

Bij die reorganisatie kwam naar voren dat het fijn zou zijn als we als bestuur ondersteund zouden worden door een bestuurslid ter plaatse. Dat leek een utopie, maar door bemiddeling van Nabil Sahhar is het toch gelukt!

Vanaf 1 mei gaat Bishara Sahhar als bestuurslid ter plekke ons informeren over het financiële reilen en zeilen van de school.

Hoe meer informatie, hoe beter wij kunnen samenwerken met fondsgevers en -zoekers in andere landen.

Het bestuur en personeel van de school is ook blij met deze mogelijkheid

Bishara Sahhar is accountant, werkt voor de VN en gaat als vrijwilliger, dus onbetaald, voor de school werken. Hij is een broer van ons bestuurslid Nabil. Omdat hij voor de VN werkt kan hij relatief gemakkelijk reizen.

In elke nieuwsbrief laten we u weten hoe moeilijk de situatie is op de school. Er is geen kijk op verbetering op korte termijn. Wij hebben veel respect voor de mensen die in en rond de Hope Flowers School toch aan de toekomst van de kinderen blijven werken.

Deze generatie zal samen met hun Israëliische burens een Palestijnse en Israëliische staat moeten opbouwen die veiligheid en een menswaardig

bestaan biedt aan beide volkeren. Wij kunnen ze helpen door donaties en door het verder vertellen van het verhaal van de school. Een teken van Hoop in dit conflictgebied.

Blijf hen helpen de vrede van onderop te bewerkstelligen.

Met vriendelijke groet,
namens ons bestuur,

Janneke Harmsen
Voorzitter

BESTE VRIENDEN VAN DE HOPE FLOWERS SCHOOL EN SYMPATHISANTEN VAN DE STICHTING VREDE VOOR PALESTINA

Uit de e-mail van 17 februari 2008

"Ik had zeker een heel goede tijd in Nederland. Helaas toen ik terugkeerde werd ik vastgehouden en ondergevraagd door de Palestijnse veiligheidsdienst in Jericho. Een man in burgerkleding stond op mij te wachten op de trap van de bus. Toen ik uitstapte, hij heeft mij herkend en geroepen. Hij begon meteen te vragen waar ik geweest ben en wat voor materiaal stond in mijn laptop. Ik weigerde hem te beantwoorden voordat hij zichzelf identificeert en toen hij heeft mij verteld dat hij is van de Palestijnse binnenlandsveiligheidsdienst. Ik heb hem verteld dat het is leuk om hem te zien!

Ik werd daarna gevraagd om met hem te lopen naar zijn kantoor en daar werd ik ondergevraagd op zijn kantoor. Hij pakte een ondervragingsformulier van zijn kasje, die formulier was bekend voor mij en hij ging mij vragen en mijn antwoorden invullen. Toen heeft hij mij gevraagd of ik lid ben van een politieke partij. Ik zei: "Ja, ik behoor tot Fatah partij". (Dat is niet waar maar ik had echt zin om hem een moeilijke tijd ook te geven). Ik wist dat alle personeel van Palestijnse veiligheid behoren tot Fatah. De man was zeer verbaasd en ik heb zijn vragen wel beantwoord maar dit keer hij was zeer beschaafd omdat wij behoren tot dezelfde organisatie. Na anderhalf uur hij zei dat is genoeg en ik heb hem beloofd om de partij te vertellen over deze ondervraging.

Toen ik klaar ben met de Palestijnse veiligheidsdienst ben ik weggegaan en na ongeveer twee kilometer ik ondervond dat de Israëlische soldaten hebben de Checkpoint van Jericho afgesloten. Ik heb twee uur gewacht voordat ik weer van Jericho naar huis kon gaan. In totaal het duurde 4 uur om

40 kilometer af te leggen. De Israëlische soldaten wilden graag een file zien, meer dan 2000 auto's stonden te wachten totdat een Israëlische soldaat met zijn hand op een zeer luie manier een teken gaf aan een Palestijnse auto naar de checkpoint te rijden. Het duurde dan 10 minuten voordat hij weer een andere auto riep.

Onderweg heb ik de taxichauffeur gevraagd of hij wist waarom Palestina wordt als "Holy Land" genoemd? Er is niks heilig hier. Volgens mij dat is groot vergissing. Mensenrechten zijn dagelijks ontnomen of door de bezitting of door onderdrukking van Palestijnen tegen elkaar.

Toch, zolang de zon 's ochtends schijnt blijft hoop leven, dat op een dag vrede zal komen.

Uit de e-mail van 22 maart 2008

"Deze twee weken zijn heel moeilijke weken voor mij.

Tijdens mijn reis in Geneva, en een half uur voor de receptie op 12 maart werd ik gebeld door vrienden in Bethlehem om heel slecht nieuws door te geven. De Israëliërs hebben 4 Palestijnen in Bethlehem geliquideerd. Een van de vier mannen was een vriend van mij. Hij was een lid van de gemeenteraad van Bethlehem. Het was een zeer grove moord tegen alle normen en mensenrechten. Met meer dan 40 kogels werd hij vermoord door een Israëlische undercover unit, terwijl zij konden hem arresteren zonder hem te vermoorden.

Meer dan 80.000 mensen hebben deelgenomen om Hun te begraven. Door 3 Mensen werden de 4 mannen begraven. Toen ik terugkwam uit Geneva, ging ik mijn condolences brengen aan zijn familie, ook al wist ik dat hij dood was, maar ik ben toen zeer geschrokken toen heb ik een postertje gezien met z'n foto daarop en daaronder stonden de woorden, "de martelaar....."

De Israëlische leger zijn dagelijks in Bethlehem. Zij arresteren, vermoorden mensen en doen alles wat zij willen. Ik vind het een heel lastige situatie.

Uit de e-mail van 27 maart 2008

"Wij hebben vandaag heel erg druk hier. Op de school wordt een feest gehouden voor moederdag. De studenten waren heel bezig met voorbereiden van de feest activiteiten. Een tentoonstelling met de handcrafts van students wordt ook georganiseerd. Ouders van de kinderen zijn ook uitgenodigd voor de feest en tentoonstelling.

Op de trainingcentrum hebben wij een training voor de school counselors uit Zuid Hebron. Wij zijn gevraagd door Palestijnse Ministerie van onderwijs om training te organiseren voor 25 school counselors op het gebied van Mental Health. Een tweede training wordt vandaag gehouden voor 40 docenten uit 20 scholen uit Bethlehem en Hebron op het gebied van Trauma Counseling. Op 4 April gaan wij een heel unique programma starten voor scholen uit Bethlehem. Wij gaan trainen docenten op het gebied van leermoeilijkheden. De programma zal in de eerste jaar als empirische programma gehouden worden, waarin 30 docenten uit 10 privé, UNRWA en overheids-scholen voor een jaar lang worden getraind op het gebied van Learning Disabilities.

Wij hebben contact gelegd met Ministerie van Arbeid, de school wil graag dat wij erkend worden als centrum voor beroepsopleiding "vocational training Centrum". Dan kunnen wij certificaten geven voor docenten die deelnemen in onze trainings. Dat is nu een voorwaarde van Ministerie van onderwijs.

Op zich gaat het heel goed met de school-positie in de samenleving, en de trainingcentrum krijgt een goede naam bij Ministerie van onderwijs en binnen scholen in Westelijke Jordaansoever.

Veel groeten,

Ibrahim Issa
Directeur Hope Flowers School

AANGEKOMEN!

Half april vlieg ik van Amsterdam naar Tel Aviv, waar een taxi me diep in de nacht meeneemt naar de Westelijke Jordaanoever. Bestemming: Bethlehem. In Al Khader, een plaatsje in de buurt van Bethlehem, ga ik werken voor de Hope Flowers School. Een bijzondere onderwijsinstelling die zich inzet voor vrede, vrijheid en democratie.

De familie Issa, die de school runt, is zo aardig om me te laten wonen in een appartement onder hun eigen woning. Andere internationale medewerkers verbleven in de school, die vrij afgelegen ligt. Ik heb het geluk nu in een wijk van Bethlehem te wonen. "Welcome", hoor je overal als je door deze stad loopt. En dat voel ik me tot nu toe zeker.

Wie ben ik?

Naam: Femke Noordink
Geboren: 3-7-1981 te Raalte

Opleiding: Taal- en Cultuurstudies aan de Universiteit Utrecht, masters in Literatuurwetenschap en Film- en Televisiewetenschap

Vorige baan: Redacteur bij de HES/Hogeschool van Amsterdam (personeels- en studentennieuws), waar ik tevens werkte aan het verbeteren van de in- en externe communicatie

Nu: PR-functionaris bij de Hope Flowers School

21 april begint mijn werk op de school. Als PR-functionaris ondersteun ik codirecteur Ibrahim Issa in het onderhouden van locale en internationale contacten, het werven van fondsen en schrijven van persberichten. Naast mijn PR-werk zal ik in de zomer een paar uur per week Engelse les geven om ervaring op te doen met de school als school.

De schoolkinderen hebben me in ieder geval al ontdekt. Op mijn tweede werkdag komt een meute jongens en meisjes om me heen staan. Ze zijn levendig en nieuwsgierig, willen allemaal weten hoe ik heet en mijn Hollandse blonde haar aaraken.

Deze eerste weken voelen verder nog als een aanloopfase. Ik neem contact op met Nederlandse, Canadese en Italiaanse organisaties en lees over de initiatieven van de Hope Flowers School. Tevens hoop ik dat we binnenkort veranderingen aan kunnen brengen in de website (www.hopeflowersschool.org), maar daarvoor hebben we de hulp nodig van een vrijwilliger uit Groot-Brittannië die de site beheert.

Buiten de school ontmoet ik om de dag nieuwe mensen, zowel Palestijnse als internationale. Met name de avonden in een centrum in Beit Sahour, een stadje in de buurt, zijn erg gezellig en informatief. Zo zag ik er een vrolijk optreden van een Dakba-groep (Palestijnse folkloristische dans) en woonde een lezing bij over de bouw van de afscheidingsmuur die dwars door de Westelijke Jordaanoever loopt.

Maar wat vooral indruk maakt zijn de verhalen van mijn nieuwe Palestijnse vrienden, die me veel leren over de cultuur en de situatie in het gebied.

Bijzondere, interessante, maar vaak ook intrieste verhalen over wat ze in hun leven meemaken of om zich heen zien gebeuren. Ze geven de moed echter zelden op. Dat blijkt wel uit de talloze creatieve projecten waar mensen zich met heel hun ziel instorten.

Volgende keer meer over de ontwikkelingen op de school en mijn ervaringen op de Westoever. Ik houd jullie op de hoogte!

Femke Noordink

DAG VAN SOLIDARITEIT MET DE PALESTIJNSE VROUWEN, 8 MAART 2008

Zestig jaar na de Nakba organiseerden WILPF, Vrouwen voor Vrede, Vrouwen in het Zwart, Palestijnse vrouwen en vrouwen van het Palestina comité een dag van solidariteit met Palestijnse vrouwen. Er kwamen 160 belangstellenden, vooral vrouwen maar ook mannen van verschillende organisaties, naar deze bijeenkomst. Onze stichting was er ook bij.

Tineke Bennema (historica) sprak over de Nakba (Catastrofe) van 1948. Wat betekende de stichting van de staat Israël voor de Palestijnse inwoners, van wie er veel vluchtten of verdreven werden en die onmiddellijk de terugkeer naar hun huizen en grond ontzegd werd. Daarna zagen we video registraties van ooggetuigenissen van Palestijnen die de Nakba meegemaakt hebben.

De tweede spreker Ghada Karmi (Palestijnse schrijfster) schreef een boek met de titel: "Married to another man." De titel is een citaat van een Joodse vertegenwoordiger van de Zionistische beweging die voor de Tweede Wereldoorlog naar

Palestina ging om te kijken of daar een geschikt land was voor een Joodse staat. Hij schreef terug aan de Zionisten: "The bride is beautiful, but she is married to another man" (wat betekende dat het land al aan een ander volk toebehoorde). Ghada Karmi wenst een staat voor alle mensen die leven in het vroegere Palestina en degenen die gedwongen werden te vertrekken na de creatie van de staat Israël.

De derde spreker, Lama Hourami, was het hier niet mee eens. Zij is de dochter van Palestijnse vluchtelingen. Lama ziet twee aparte staten als enige oplossing. "Als de Palestijnen geen eigen staat krijgen zullen zij terugvallen op oudere strategieën om alle Joden uit het land te verdrijven en een Islamitische Staat op te richten".

Amal Khreisheh-Barghouti (Director Palestinian Working Women Society for Development) was de laatste spreker. Zij sprak over de dilemma's van vrouwen onder de bezetting: "Zij willen hun mannen die onder druk staan van geweld, werkloosheid, frustratie en gevangenschappen niet lastigvallen. Wij hoopten gelijkheid te bereiken door samen met de mannen tegen de bezetting te strijden, maar dat gebeurt niet."

Hierna volgde een discussie met Mariko Peeters (Tweede Kamerlid voor Groen links) en Remi Poppe (Eerste Kamerlid voor de SP) en Ghada Karmi over een slotverklaring onder leiding van Fara Karimi.

INJUSTICE IS UNSUSTAINABLE

In januari 2008 kwam ik onder deze titel op internet de Nieuwjaarswens tegen van Jeff Halper, Israëlische vredesactivist en oprichter van het Israëli Committee against House Demolitions (www.icahd.org). De mensen van de school kennen Jeff; waar mogelijk werken ze samen. Ik vond het een inspirerend verhaal, en heb een gedeelte vertaald.

Margreet Heringa

"Onrecht is niet houdbaar

(...)

Op dit zo moeilijke moment in het schijnbaar oneindige Israëli-Palestijnse conflict, waarin we zoveel energie hebben geïnvesteerd en waardoor we zoveel pijn ondergaan, moeten we elkaar weer vertellen dat we strijden voor een rechtvaardig

dige vrede en, niet minder belangrijk, dat we elkaar zullen steunen met vriendschap en solidariteit.

We zijn een klein groepje, dat strijdt tegen politieke, sociale, economische, en culturele krachten die veel groter en machtiger zijn dan wij, en de wanhoop ligt op de loer.

Maar we moeten vooral niet vergeten dat onrecht niet houdbaar is. Op een bepaald moment lijkt het misschien machtig – denk aan de Sovjet-Unie, de Shah, Apartheid in Zuid-Afrika, Marcos in de Filippijnen, de onderdrukking van de zwarten in het zuiden van de Verenigde Staten, het Amerikaanse leger in Vietnam, de koloniale heersers uit het verleden: allemaal voorbij. (. . .)

Onrecht kan heel lang duren; een bepaalde vorm kan ons misschien wel overleven, en we moeten goed beseffen dat er geen snelle oplossingen bestaan. Toch is het zo dat onrecht de kiem voor zijn eigen vernietiging in zich draagt. Het kan niet zonder wreedheid en uitbuiting; het kan niet zonder onderdrukking en geweld. Maar nooit kan het stabiel, normaal, routine, worden. Nooit kan het geaccepteerd worden door de onderdrukten. Er komt een moment dat het in elkaar stort. En het is aan ons, wat betreft de Israëliische Bezetting, de obstakels voor een rechtvaardige vrede en Palestijnse vrijheid, om dat moment te bespoedigen. Als we de krachten die we bestrijden begrijpen, als we weten dat dit een zaak van lange adem is, dan kunnen we het volhouden. Maar het is een zware weg. Het vraagt wederzijdse steun van ons allemaal om te kunnen volhouden, en we moeten ons steeds blijven herinneren dat wij, als bevoorrechten, niet het recht hebben om te wanhopen. We moeten blijven strijden, ook al zijn de onderdrukten zo uitgeput dat ze zelf niet meer in staat zijn om in opstand te komen tegen de onderdrukking – wat nu het geval is met de Palestijnen – ook al is er geen oplossing in zicht. (...)

Ik was niet van plan zo'n lang verhaal te schrijven. Ik wilde alleen maar mijn overtuiging met jullie delen: hoe moeilijk het er ook uitziet, toch kunnen kleine vastberaden groepjes strategische activisten zoals wij echt effect hebben. (..)"

Jeff Halper
(Israëliisch Comité tegen huisverwoestingen)

TENTOONSTELLING PALESTINA 1948

*"Mijn vaderland is geen bundel verhalen
Geen herinnering, geen veld met halve manen*

*Mijn vaderland is geen lied of vertelling
Geen licht dat valt op takken van de jasmijn*

*Mijn vaderland is de woede van een balling over
zijn verdriet
Een kind dat verlangt naar een feestdag, een
kus*

*Windvlagen beklemd tussen gevangensmuren
Een oude man die weent om zijn zonen, zijn
grond*

*Dit land is de huid over mijn botten
En mijn hart
Zweeft over zijn velden als een bij"*

Mahmoud Darwish

Op 14 mei 2008 is het precies 60 jaar geleden dat de staat Israël werd opgericht. De Palestijnen worden daarmee een volk in diaspora. De tentoonstelling brengt hun herinnering aan deze gebeurtenis in beeld. Nu, in 2008, wordt er nog steeds heftig gedebatteerd over wat wél en wat niet heeft plaatsgevonden. Het Tropenmuseum legt in deze tentoonstelling de nadruk op de Palestijnse visie op deze gebeurtenis.

1948 is voor honderdduizenden Palestijnen het jaar dat ze gedwongen worden halsoverkop hun huis en haard te verlaten. Meer dan 400 dorpen worden vernietigd en 11 stadswijken ontvolkt. Deze massale uittocht wordt in het Arabisch aangeduid met het begrip 'nakba', de catastrofe.

Mahmoud
Dakwar met
sleutels van de
huizen waar de
bewoners nooit
meer naar terug
konden keren.

De ballingen van 1948 komen terecht in omringende landen, waaronder de Westelijke Jordaanoever en Gazastrook. Nu 60 jaar later,

wonen zij, hun kinderen en kleinkinderen daar nog steeds, deels in vluchtelingenkampen.

Het Tropenmuseum in Amsterdam laat met een tentoonstelling zien op welke wijze dit de levens van individuele Palestijnen heeft beïnvloed. Persoonlijke verhalen, in de vorm van foto's en video-interviews, brengen de herinnering aan 1948 vanuit Palestijns perspectief in beeld. 'Palestina 1948, herinneringen aan een verdwenen vaderland' is te zien in de Parkzaal van het Tropenmuseum van 1 maart 2008 tot en met 4 januari 2009.

De tentoonstelling ontroert, de videoreportages zijn indringend. Het is heel erg de moeite waard om te bezoeken.

VAN DE PENNINGMEESTER

Geachte donateur,

Het jaar 2007 is al achter de rug. Ik hoop dat het een goed jaar is geweest voor u.

De "Hope Flowers School" is in 2007, mede dankzij uw bijdrage, in staat geweest om de nieuwe schoolbus aan te schaffen. Een bijzondere mijlpaal.

Ik zou graag van deze gelegenheid gebruik willen maken om de alle donateurs van de stichting Vrede voor Palestina te bedanken voor hun bijdrage aan het bestaan van de school.

Ik zou ook graag de heer van Lidth de Jeude (de voormalige burgemeester van Deventer) willen bedanken voor de donatie van de giften van zijn afscheidsfeest aan de Hope Flowers School.

In de volgende tabel treft u het financiële overzicht aan van de stichting in 2007.

Naam activiteit	Bedrag
Ontvangen donaties	€52.747,46
Verkoop Palestijnse producten op diverse gelegenheden	€ 2.000,60
Overgemaakte donaties naar de Hope Flowers School	€ 49.500,00
Overgemaakte donaties naar stichting Wilde Ganzen ivm de schoolbus verdubbelingactie	€ 3.952,22
Gemaakte onkosten	€ 671,25

Geachte mevrouw, mijnheer,
De bus is er.....Maar helaas zijn de wegen geblokkeerd.

Geloof u mij als ik zeg dat de wegen weer vrij kunnen komen.... Als we allemaal
U...

Ik...

En de andere goede harten van deze wereld dat willen bewerkstelligen

Met vriendelijke groeten,

Khaled Sa'ad
Penningmeester

The Hope Flowers Road to Peace Sing Along Bus Song

Martin Walton

6 Comeget on the bus and join us if you please— Comeget on the
11 bus We'll hit the road to peace If you have the chance to go to school
15 you can learn the gol-den rule: Do un-to o-thers, yes, please do as
you would have them do to you as you would have them do to you

Uw giften zijn meer dan welkom op
gironummer 6037797
en blijven aftrekbaar voor de belasting

NIEUWSBRIEF STICHTING VREDE VOOR PALESTINA

Noordenbergsingel 2
7411 SE Deventer
telefoon: (0570) 61 92 29
b.g.g.: (0570) 60 10 31

e-mail: vrepale@zonnet.nl
website: www.stichtingvredevoorpalestina.nl
website van de school: www.hopeflowersschool.org
Postbanknummer: 6037797 (IJsselmuiden)

*Wilt u de nieuwsbrief niet meer ontvangen, laat het ons dan weten!
Wilt u de nieuwsbrief voortaan per e-mail ontvangen, laat het ons ook weten!*